

Arrest

nr. 91 268 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Volgens uw verklaring bent een Pakistaan afkomstig uit Gandaf te Swabi district in Pakistan. U studeerde aan een madrassa in de buurt waar u woonde. Op 2 februari 2010 werd er een militaire operatie uitgevoerd op de madrassa waar u studeerde en de iman kwam om het leven tijdens deze operatie. Na dit incident werd u er door de Pakistaanse autoriteiten van verdacht dat u een lid was van de taliban. Tegelijkertijd verdacht de taliban u ervan te werken voor de Pakistaanse inlichtingendiensten. Ze dachten dat u informatie doorgegeven had waardoor de militaire operatie tot stand kon komen. Nog diezelfde dag verliet u uw dorp. U trok naar Peshawar. U verbleef daar drie maanden en daarna trok u naar Karachi. Daar verbleef u twee maanden. U besloot om Pakistan te verlaten in juli 2010 uit angst voor de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. U trok zonder identiteitsdocumenten door Iran en Turkije en u verbleef daar respectievelijk één maand en vijftwintig dagen. Daarna trok u naar Griekenland. Daar werd u door de smokkelaar opgesloten. U verbleef op die manier veertien maanden in

Griekenland. Na die veertien maanden stond er plots een vriend van uw vader voor de deur van het huis waar u opgesloten zat. Hij zette u in een container en zo reisde u tot in Frankrijk. Vanuit Frankrijk trok u naar België. U kwam aan in België op 21 november 2011 en op 23 november 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een identiteitsbewijs van uw vader, een identiteitsbewijs van uw broer, een aanwezigheidslijst van de madrassa waar het incident zich afspeelde, schooldocumenten, een dreigbrief van de taliban en krantenartikels en 2 cd-roms met betrekking tot de algemene situatie in uw regio.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de feiten zoals hij ze heeft weergegeven niet overeenkomen met de werkelijkheid. Hij stelt dat hij niet rechtevrij van Griekenland naar België kwam maar dat hij eerst met een vals reisdocument naar Abu Dhabi ging, waar zijn vader hem een paspoort overhandigde met een studentervisum voor Engeland tot 2014. Met dat document reisde verzoeker eerst naar Engeland. Daarna kwam hij naar België.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, punt 1), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 18 mei 2011 een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit in bezit bent geweest van een paspoort in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat u nooit een visum hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Na confrontatie met de informatie van het UKBA stapelt u de ene tegenstrijdigheid na de andere op. U past uw relaas constant aan nadat u geconfronteerd wordt met nieuwe tegenstrijdigheden. Dit ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw relaas. Uit uw verklaring kan aanvankelijk worden afgeleid dat u nooit in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Volgens uw verklaring verbleef u op 18 mei 2011, de dag waarop u een visumaanvraag deed, in een soort gevangenis in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Nadat u met de informatie van het UKBA wordt geconfronteerd, verklaart u eerst dat u nooit in het Verenigd Koninkrijk verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Na overleg met uw advocate, verklaart u dat u vanuit Griekenland naar Abu Dhabi reisde en dat uw visumaanvraag geweigerd werd en dat u daarom via Iran opnieuw illegaal naar Europa diende te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat uit de informatie van het UKBA blijkt dat uw visumaanvraag aanvaard werd, geeft u uiteindelijk toe dat u na de goedkeuring van uw visumaanvraag van Abu Dhabi naar het Verenigd Koninkrijk reisde en daar verbleef tot u naar België reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit erop wijst dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort, blijft u erbij dat u Pakistan eerst illegaal verliet en dat uw vader achteraf naar Abu Dhabi reisde om uw paspoort te brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is weinig waarschijnlijk. Gezien de ongeloofwaardige aard van uw overige verklaringen, wijst alles erop dat u Pakistan verlaten hebt met een geldig paspoort. Dit strookt niet met uw verklaring dat u gezocht werd door de Pakistaanse autoriteiten. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u van het Verenigd Koninkrijk naar België reisde in een container, temeer daar u over een paspoort met geldig visum beschikte (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat legaal reizen naar België te duur was en dat u daarom 200 pond betaalde aan een smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is ongeloofwaardig gezien het mogelijk is om voor minder dan 200 pond van het Verenigd Koninkrijk naar België te reizen. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. De optelsom van al deze leugens, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na meerdere

tegenstrijdigheden en confrontaties met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u geen asiel kon aanvragen omdat u daar was met een studentenvisum (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is echter geen afdoende reden. Het Verenigd Koninkrijk is gebonden aan de kwalificatierichtlijn en moet bescherming bieden aan personen die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de eventuele toekenning van Subsidiaire Bescherming, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map, punt 2), blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. Bovendien bent u hoog opgeleid (groene map, punt 5) en bent u het Urdu machtig. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteit (groene map, punt 1), die van uw vader (groene map, punt 2) en die van uw broer (groene map, punt 3) worden niet in vraag gesteld. Hetzelfde geldt voor uw schoolcarrière (groene map, punt 5) en uw studies aan de madrassa (groene map, punt 4). De krantenartikels die u neerlegt hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen (groene map, punt 7). Ze verwijzen naar algemene gebeurtenissen in Pakistan. Uw naam wordt nergens vermeld. De dreigbrief die u neerlegt heeft gezien uw ongeloofwaardige verklaringen een gesolliciteerd en gefabriceerd karakter (groene map, punt 6). Het neerleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Het opstellen en uitvaardigen van valse of vervalste documenten is bovendien een vaak voorkomend fenomeen in Pakistan (blauwe map, punt 3)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag niet zonder meer mag worden afgewezen omdat hij over zijn reisweg heeft gelogen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers nog steeds geen geloof aan verzoekers feitenrelaas en meer bepaald aan verzoekers beweringen over waar hij de jaren voor zijn aankomst in België heeft verbleven. Verzoeker stelt dat zijn vader hem in Abu Dhabi een paspoort heeft overhandigd met een studentenvisum voor Engeland tot 2014. Verzoeker beweert dat zijn vader met het paspoort naar Abu Dhabi is gekomen en dat zijn vader alles heeft gedaan (gehoorverslag, 7). Dit strookt echter niet met de informatie in het administratief dossier. Uit het document CG: 11/25663 blijkt immers dat verzoekers vingerafdrukken op 18 mei 2011 in Abu Dhabi zijn genomen met het oog op het verkrijgen van een visum. Hieruit blijkt dus dat verzoeker het visum zelf heeft aangevraagd. Dat betekent ook dat verzoeker in de Verenigde Arabische Emiraten over een geldige verblijfstitel moet hebben beschikt. Al deze vaststellingen komen niet overeen met verzoekers aangepaste verklaringen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER